

udtalte det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Kragh), at det undrede ham, at man ikke i § 1 ogsaa havde taget Minimumsbetalingen op til Ændring samtidig med, at Maksimumsgrænsen blev forhøjet. Men det ærede Medlem er sikkert ikke blind for, at den Aarsløn, der svarer til 1 Kr. daglig, nemlig 450 Kr., er saa lille, at det ikke i noget Tilfælde kan tænkes at være en Løn, der for den vedkommende, hvis det er en fuldvoksen Arbejder, betegner, hvad han kan leve af. De Lønninger, som betinger disse Minimumsdagpenge, er ganske ekstraordinære og kan kun regnes for at være til Stede i saadanne Tilfælde, hvor de ikke betegner den vedkommendes fulde Erhvervsmuligheder, og følgelig vil heller ikke Erstatningen i Tilfælde af Ulykke kunne regnes i Forhold til, hvad der virkelig er nødvendigt til Opretholdelse af Livet for den vedkommende. Men det ærede Medlem gjorde i øvrigt kun Bemærkningen en passant og ønskede ingen Ændring i Lovforslaget, hvad jeg for saa vidt vel ogsaa maa anse for at være heldigt.

I øvrigt har ærede Medlemmer kun beskæftiget sig med det Spørgsmaal, som ikke er optaget til Drøftelse i Lovforslaget i Dag, nemlig Spørgsmaalet om, hvornaar man ogsaa bør gaa til en Ændring af de andre Sæts i Lovforslaget, navnlig Fastsættelse af Erstatningens Størrelse. Her har de to ærede Medlemmer, der førte Ordet først, med Rette peget paa, at der er tekniske Vanskeligheder ved at gaa til en Ændring. De to ærede Medlemmer, der talte sidst, har med Rette peget paa, at der er faktiske Vanskeligheder til Stede for Arbejderne ved at nøjes med de smaa Erstatninger. Naar der saaledes er Vanskeligheder af forskellig Art, maa man veje disse overfor hinanden, og jeg er da ikke i Tvivl om, at de tekniske Vanskeligheder maa vige for de faktiske Vanskeligheder. De tekniske Vanskeligheder maa overvindes, for at Arbejderklassens Erstatning kan svare nogenlunde til det Tab af Arbejdsevne, som Ulykkestilfældene betyder. Derfor kan jeg give de to ærede Medlemmer, der sidst talte, Ret i, at det er Ministeriets Opfattelse, at en Revision af Erstatningsbestemmelserne maa følge efter denne Lov, men at der maa være en saa rundelig Tid, som det er omtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget, at der ikke blot bliver Lejlighed til Drøftelse her paa Rigsdagen, men ogsaa, efter at denne har fundet Sted, en rigelig Tid for de vedkommende Parter til at indrette sig efter de Forhold, som Rigsdagen maatte beslutte.

I øvrigt takker jeg for Modtagelsen af Lovforslaget.

Kragh: Da vi i Juli Maaned 1916 afsluttede Behandlingen af Ulykkesforsikringsloven, afløste denne en Lov, der fastsatte som Maksimumsydelse ved absolut Invaliditet, hvis jeg ikke husker fejl, 6 000 Kr., og vi gik i den nye Lov til en Maksimalydelse af 12 000 Kr. med en tilsvarende Stigning for mindre Invaliditeter. Forholdet er jo det, at Prisniveauet siden Juli 1916 har ændret sig saaledes, at 3 635 Kr. nu ikke er mere værd end 2 718 Kr. den Gang. Altsaa kan det ganske vist siges, at denne betydelige Prisstigning har reduceret Erstatningernes Værdi i ikke ringe Grad, men paa den anden Side synes det mig, at det maa erkendes, at naar man for alle de nogenlunde betydelige Ulykker gik til at øge Erstatningen til ca. det dobbelte af, hvad der tidligere blev ydet, saa er det i Virkeligheden — jeg vil ikke sige en saa rundelig, men dog saa betydelig en Forøgelse, at man vil kunne faa Tid til at overveje indgaaende Ændringer og ikke behøver at gaa til at fastsætte en Forhøjelse paa alle Erstatningsomraaderne, som Loven fastsætter. Vel kan det nok siges, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Lewinsky) udtalte, at vi staar neppe overfor en Nedgang i Prisstigningen, det kan man godt sige; men der lever dog hos os alle et Haab om, at saadanne Nedgangstider inden alt for lang Tid vil komme, thi Forholdet er dog dette, at Prisniveauet endnu er præget af de særlige Omstændigheder, som har knyttet sig til Krigen.

Vi har derfor ikke afgørende Indvendinger at fremføre mod den Betragtning, at Erstatningen paa nærværende Tidspunkt ikke svarer til det, man havde tænkt, den skulde være, da Loven i 1916 blev vedtaget, men vi mener paa den anden Side ikke, at den ligger saa langt borte fra det rigtige, at der er Grund til i Huj og Hast uden nærmere at undersøge, hvorvidt det er et fikseret Grundlag, man arbejder paa, eller et saare hurtigt bevægeligt, at gaa til Ændring af de Sæts, der een Gang er fastsatte. Ogsaa jeg mener, at de tekniske Vanskeligheder maa tilsidesættes for det praktiske Livs Krav, og det vil de selvfølgelig ogsaa til sin Tid blive, hvis man maa erkende, at Kravene er saa underbyggede, at en Løsning, som imødekommer dem, maa siges at være nødvendig.